

Тема на броя:

БЕЛЕЖНИ ИСТОРИЧЕСКИ ЛИЧНОСТИ И СЪБИТИЯ:

X 140-годишнината от учредяването на Българската екзархия, първият Български екзарх Антим I (апокрисп Ивантай (Васил Левски)), както и за избухтени след комунистическия преврат през 1944 г. вярни българи – стр. 2, 7 и 8.

X За своя живот и служенето си разказва Византизмът с митрополит Димитан. Интервюто с негов четете на стр. 4-5.

X Темата за поста присъства в Броя с проповяд на о. Димит Бряк, в която се обръща внимание на протипоречията в съвременното американско общество – 6 стр.

X В новият брой страниците специално внимание е отделено на църковния живот в заграниците ни в епархии.

X Интерес представлява и подробно описанието на едно монашеско построяние в Басарбовската света обител – стр. 2-3.

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ПОСЛАНИЕ

по повод 140-годишнината от учредяването на Българската екзархия

Влюбени в Господа братя и сестри,

Нобелизми са добрините, с които всемошестивен Бог е дарвал народа ни в неговия хладолетен и изпълнен с прерастности исторически път. А най-голямата от тях е принадлежността ни към Православната Църква, към обиталището на онези, които се спасават. По Божий промисъл онези в далечни земи живеят нашият народ бепе приобщени към Христосвата царя и към Църквата, за да стане и той „народ Божий“ (срв. 1 Петр. 2:10). В благодатен момент дойде и патриаршата ни самостоятелност в институционално отношение – свидетелство за духовно израстване и укрепване в добродетелта. И всичко това – придружено от обилни плодове на светост и пърковна просвета.

Има обаче и дни на изпитания. Понякога те продължават с години, а понякога и столетия. Църквата е право ни учи, че те идват, за да укрепят нашата вяра. През 1767 г. на такава изпитания бе подложена и христобливатият ни народ – несправедливо и самоволно лишени от своята законна Ордена архиепископия. В столетията под чужда политическа власт тя единича бе оставена, за да напомним на православни българи за славното минало на неговата Църква – за предишния, паметен, присмостеност в национално самосъзнание. Но днешни не се е примирява с обстоятелствата и в продължение на повече от столетие неуморно и доблестно търсеха начини да възстановят историческата правда. И Божия воля бе, што тяхната справедлива борба, превърнала

през толкова много премяна, неуспех и горчини, да се увенчае с успех: на 27 февруари 1870 г. църковната власт изяви самостоятелност на народа ни с учредяването на така скъпата ни патриаршеската ни православна екзархия!

Оттогава изминаха 140 години – първо, който може и да не изглежда дълго, но в който Българската православна църква успя да възрасне отново на крака и да пренесе отново обидите на възмръсване и премежания. За 140 години тя успя да надиктува един боленост на самата, изключително държавно-политическото гонения и два възрешни разказа. Успя да се съхрани непокътната в православната вероизповед и канонично призната в съборното съединение на Поместните православни църкви. Работя на исторически, политологически и социологически да търкуват и оценяват фактите от миналото. Ние в обхвата ни празнична не бе слободари! От дълбините на нашите сърца и души се отпраща признателност към Бога, който ни даде живота. Който никога за миг не остави без невидимата Си подкрепа Православната Църква в моятшата Си десница. За десницата съхранил единия сръчния славна сра всички изпитания, сра които тя бе изключила в периода на най-голямата си истерия.

Освен дар и привилегията тема за историческата присмостеност. Ето защо, редом с неговата та ни благодарност към Бога, в този ден по особен начин сме призвани и да почетем Памета на всички деца на несправедливостта – скъпия дар, на който продължаваме да се разваляме днес! На първо място тук са нашите архереи – онези, които не се бояха да извървят търлявания път и платиха високата цена на формалното отърляване, за да дадат на своите синодоуси духовни чада нова надежда за бъдещето. За всички времения нехитие имаме ще останат записани سے златни букви в летописа на българската духовност: Иларион Макариополски, Авксентий Велешки, Пансий Пловдивски, Антим Ва-

димски, Иларион Ловчански, Панарет Пловдивски... Достойни пастри, покълнали не само на думи, но и на дело душите си за своите (срв. Йоан. Йо. 10:11-15), те оглавява справедливостта на своя народ и с неизменната подкрепа на неизбримото множество духовници и миряни довежда докрай делото на духовната ни свобода.

Братя и сестри,

Памета за началото на Българската екзархия е бил винаги скъпа за светата ни Църква. Тя ни е скъпа и днес, в началото на третото хилядолетие, когато сме изправени пред нови предизвикателства и имаме да решаване нови задачи. И днес, когато търсим отговори на въпросите, които поставя пред нас новото време, пред очите ни неизменно е вълнованият пример на дръновците ни архереи от миналото, на бузди Бери и монаси, на всички българи, изповодащи некога дара на пърковната ни независимост. Да дже Бог, што запомнянето от тях преди сто и четирисест години да пребъде във вековете! Да дже Бог, што родата ни си Църква да бъде силна и динна и занаред, за да продължи да изпълнява с успех спасителната си мисия сред благодативна ни и христобливатият народ! С тази своя мисия тя е натворена преди всичко поради самата си същност на Църква Божия, но ние никога не трябва да забравяме, че към нея и зове и силни исторически дълг – дълг към божа и славно минало – дълг за който е най-благославна Българска екзархия!

Честни и благодаросни да бже днешният който е и Родина и дже от неа! Божията милост и Неговата правна благодат да пребъдат над всички нас! – Амин!

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВЕТИЯ СИНОД

† МАКСИМ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ И МИТРОПОЛИТ СОФИЙСКИ

ЧЛЕНОВЕ НА СВЕТИЯ СИНОД:

- † Врачарски митрополит **КАЛИНИК**
- † Славейски митрополит **ДОМИНИАН**
- † Видински митрополит **ДМИТАН**
- † Варненски и Великопреславски митрополит **КИРИЛ**
- † На САЩ, Канада и Австралия митрополит **ИОСИФ**
- † Велпокотърски митрополит **ГРИГОРИЙ**
- † Русенски митрополит **НЕОФИТ**
- † Неврокопски митрополит **НАТANAИЛ**
- † Старагорски митрополит **ИГНАТИЙ**
- † Старагорски митрополит **ГАЛАКТИОН**, временно управляващ Западно- и Средноевропския епархия
- † Ловчански митрополит **ГАВРИЛ**
- † Пловдивски митрополит **НИКОЛАЙ**
- † Доростолски митрополит **АМВРОСИЙ**

ХРОНИКА

За първи път във Флорида бе отслужена св. Литургия на български език

Денят 20 февруари, когато Църквата чества св. великомъченик Теодор Тирон (Ромски), се сплещи за сформиранието от българската църковна община „Св. Георги Победоносец“ в гр. Орландо, Флорида, САЩ.

За първи път божествената служба Литургия бе извършена на български език. Българоязниците на дарението от митрополита на САЩ, Канада и Австралия Йосиф Богослужбени книги на младата църковна община, а наисте сънародниците в тази земя Флорида имаха възможността да чуят Евангелието на родин си.

Българската църковна община „Св. Георги Победоносец“ в Орландо е сред новонаучредените наши загранични общини. Създадена е за резултат на желанието на родолюбиви и Христолюбиви българи, живеещи в гр. Орландо и околностите. Общината все още няма собствена православна храм и за своите богослужбени съ-

брания се ползва от дюляното гостоприемство на ериерските общини в близките селища „Св. Петка“ и техния свещеник отец Любимя, тъй както в близкото до Маями няма нищо свои български православен храм.

Отец Любимя е подготвил и изградил нов български православен храм. В момента се избират средства за закупуването на място.

Сайт на българските църковни общини в САЩ, Георги Победоносец в Орландо, Флорида, САЩ: www.SvetiGeorgi.org

НАСКО МЕГЕРОВ

Неделя Православна в българската църковна община „Св. Йоан Рилски“ в Атина

Слъмчева феърари, където утрин на 21 февруари. Камбианте на всички атанаски храмове биде тържествено, известията великото тържество на Православият в Орландо – Неделя Православна е! Християни с икони в ръце отиват към своите богослужбени ериерски храмове, за да възлезат на църквата и да влезат в храма, за да вземат участие в извършването на този ден чин „Тържество на Православият“.

Праично украсен е предвратният на българската общност храм „Св. Йоан Рилски“, намиращ се в район „Атаси Анапирити“. Богослужения са дошли след като отворена. Светата Литургия отслужи Негово Высокопреосвященство архимандрит Атанасий (Суганов), а богослужението бе огласено от студентско гласно на сформираният квартал от български студенти в Големия в Атинския богословски факултет по вето ръководство на поп Мелетий Велески.

Службата се ползват два езика – български и гръцки, защото и много гръцки, които живеят в района, се черкуват в българския храм. В този ден множество християни приеха св. Причастие.

Без измярания лития около храма, на която всички носещи гръде иконови символ на тържеството на Православият над ереите и в частност – над иконовската ерес. След това през храма храма Атанасий отслужи чина „Тържество на Православият“. Велики зашеп провисока „Символика на вратата“, а след това биде прочетени анатематизи за всички, отричащи православните догми и свателството на Православият. От друга страна, биде споменили за нечно помислуване благосветените догми и свателството на Православият.

След това архимандрит Атанасий провисе проповед, в която кратко запори на извършването на празника и призова всички да изпълнят сърцата си с любов.

Вечери си отидоха уделствателно прославяна Бог за Неговите велики дела и за това, че не оставя Църквата си и всички, които са в нея.

Архим. АТАНАСИЙ (Суганов)

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположение на свещенослужители

Святият Синод на БПЦ след като разгледа постъпелите кандидатски преписки за ръкоположение на ериерски свещеници и свещеносиам, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Пловдивска епархия – Пързидан Кирикюв от Хасково; Йордан Иванов Мечкарюв от с. Варвара – Ловчанска; Георги Манчев Попов от гр. Пловдив;

Велкотърновска епархия – Цветан Радославов Спиросв от гр. Габрово.

1141 години от Успението на светия равноапостол Кирил Славянобългарски

С благославението на Негово Свещенство Българския патриарх Максим и в изпълнение на решение на Св. Петка и в изпълнение на решение на Св. Синод от 27.02.2010 г. с прот. № 2 – пълен състав, в мест на този състав прависа св. Литургия в параклиса, посетен на св. Кирил и Методий, в римската базилика „Св. Козмомент“, януари отслужи съдето се наоко последната частта от моштите на свестия, за пръв път бе извършена православна св. Литургия от български ариерски – Негово Высокопреосвященство Старозагорският митрополит Галактион, архиепископ на Западное и Средносериjsката епархия.

В служба участие взеха архим. Климент Велески, протосинел на Спартата, старш свещ. ик. Петър Симеонов, ериерски свещеносиам в оставшето време на Българската църковна община (БЦПО), Св. Софрий Врачански, Йоан и БНПО „Св. Кирил и Методий“, старш свещ. ик. Иван Петров, ериерски свещеносиам на БНПО „Св. Иван Кръстел“, старш свещ. ик. Иван Петров, ериерски свещеносиам на БНПО „Св. Кирил и Методий“ в Рим допринесе за тържествено-призначителното пътуване на БПЦ.

С молитвеното си присъствие св. Литургия бе извършена от Негово Высокопреосвященство Геннадий, митрополит на Италия и Матла

на Велеската итриархия, архиепископ Симеон, оттолария за римската епархия при митрополита за Италия и Матла на Велеската патриархия, и протосинел Анастасий, ериерски свещеносиам при подиорето на Московската патриархия в Рим.

В служба присъстваха и в Стржа Превладоствата последиите на Република България и Италия г-н Атанас Младенов и вка Ватикана г-н Николай Калудов, италиански дипломат, чуждестранни претрети на България и множество богомолни народ.

В края на св. Литургия архиепископ провисе праично слово, в което се обрича молитвено св. св. Кирил, извършващ негово закрита св. Литургия в честта и за всички негови мелди, които се намират извън границите му.

Несорезително след богослужението митрополит Галактион и митр. Геннадий зашеп с всички присъстващи свещенослужители и християни извършиха

поклонение през гроба на свестияте, намиращ се с криптата на храма. Там бе поведошена специална литургия на свестията от ериерски Българската православна църковна община в Рим, който биде посетен от Българското посолство в Рим. Кратко поздравление към Теми Высокопреосвященство в негомо параклис отслужи ериерски Атанас Младенов. В негомо той поздравя родостта си, изпълна покрана и готовност за свателствено откоко благосветната и патристична инициатива, която БПЦ „Св. Кирил и Методий“ в Рим пледи в началото на настоящето учение, в което да се недовоши в български език, история и география.

По-късно съвлия ден Негово Высокопреосвященство митрополит Галактион, по покранта на настоящи високопреосвященство митрополит Геннадий, присъства на Великата вечерня, отслужена в историческия параклис на римския храм „Св. Теодор Тирон“ на Велеската патриархия. В края на тържественото учение митрополит Геннадий се обрича с приветствие към митрополит Галактион и му поздравя негово учение в манах на братския манах и учение от дългогодишно им лично поклонение и приятелство.

След богослужението и в честта на св. Йоан Рилски в Атина

↑ IN MEMORIAM

Упокоен се в Господа иконом ХРИСТО В. ХРИСТОВ

На 31 януари 2010 г. вчерта се упокои в Господа иконом Христо В. Христов. Той бе дълготраен ериерски свещеник в църквата „Св. апостол Тимон“ в Акрон, Охайо, САЩ.

Иконом Христо В. Христов бе погребан във фамилията си гробница в Акрон.

Митрополита на САЩ, Канада и Австралия

Упокоен се в Господа старшосвещеником НЕЙДКО К. ДЕНКОВ

катернатата църква „Рождество на Пресвета Богородица“, гр. В. Търново.

На следния ден в Пловдивският манах „Св. Григорий Илиев“ е ръкоположен в свещенския чин от Велкотърновският митрополит Григорий в съслужение с ериерските свещеници.

Отец Нецко е роден на 10 май 1929 г. в село Гайлика, Габровско. Започнал свещенослужението духовно училище в Черепиш и в с. Грийблински, Габровско.

От 3 май 1952 до 29 март 1955 мул, отбоян редовно си воевна служба в гр. Горна Ореховица, като малко след това, на 1 август 1955 г., е ръкоположен за дякон и

„дротинер“? От 1 юли 1979 г. встъпва в длъжност на вакантната ериер при храм „Света Троица“, гр. Габрово. През 2001 г. е отлинен с офикия „иконом“ от Велкотърновският митрополит Стефан. През 1990 г. е похвалено, новоставта праични свещенослужител на ериерата в с. Кози гр. Габровско духовно училище. През 2001 г. е отлинен с офикия „старшосвещеник“ от Велкотърновският митрополит Стефан.

Бог да прости нашия обичай старш и духовен отец! Нека Всоблагит Господ ни даде мир и спасение на праисветите! Вена и блажена да бъде паметта му!

Велкотърновска митрополита

ДЕМОКРАТИ

Всички трезво разсъждават, че хора от традиционните религиозни култури винаги имат върху какво да се замислят, наблюдавайки изключително острите проблеми, пред които ни излага американската култура.

Налице е едно пълно смесване между политиката за капиталната и де-

ват плод (в утробата), а биваше си живеш с елазиците, че са освободени от всички видове социално-заликате към стъпаняния, и то не от състрадания, както е било навремето, а поради „ограничени ресурси“ за всичко това, в които мързеливо твърдо не помага благодарение на безбройните акто-

„дадиано“ състояние, онова характерна особеност в поведението на всички един от нас и на човечеството като цяло. Но не само малка част от проблема е отражение на социалната култура, под въздействието на която не-обновено доста небезално и неспешливо – се

Отец Джон Гърк

да бъдем като този собственик на американска фабрика за обувки, който в период на сурови икономически лишения, непосредствено след тежко бедствие, не само не съхранява нито едни от своите работници, но и не намалял дори с цент заплатите им? Успяваме

Един добър, стар приятел зляга година работеше като началник-личен състав в голем американски завод за шевни машини. От сутрин до вечер дните му минаваха в срещи с недоволни работници, които отиваха при него със своите молби, претензии и нерядко с доста враждебно настроение. Следът пред броят му, въпреки който следва тази хора, беше поставен така, че той да прокарва неразбелязан поглед над главите им, правейки в синята на стъната над тях. Там беше поставен кръст. За посветеността този кръст оставаше над гърба им, който следва тези хора, и тогава няма ни приемане и разговаряне с тях пред невидимата си ила и действително на Кръста. Той споделяше, че така неговата тагосна работа се превръщала в нещо ед-

ва ли не привлекателно и приятно и постепенно привикнал да поставя всеки човек, в това число и себе си, в сиявната светлина на разнати и възкръсна Христос.

Няко не пречи да внесем пример от него. Особено пред покания при него на Великия пост не можем – да затворим пропастта“ между своия вънра и делата си, както възпълним дуните си с постовна молитва. Подобно на нашия приятел от завод за шевни машини, не можем да напреднем в своето служение, великодушие, състрадания, както се стремим в мир и търпение, но с толкова твърдост и постоянство, да виждаме и себе си, и другите в светлината на Този, Който е „навсякъде и във всичко“.

Проект: Агела
ПЕТРОВА

ПРЕЗ ВЕЛИКАТА ПОСТ НЕКА СЪВМЕСТИМ ВЪРВАТА И ПАСИВАТА

мокрация, която ирригацията всеки ден е изкрито да се поставят под въпрос достойността на нашата икономическа система дори и през настоящите години на финансовата криза. (Кое би могло да има по-близка връзка с Божия закон: крехкото на „Уоситриет“, че „Джачност не е покрк“, или идеалистичен, макар и слабо звучач, принцип: „От всекиго според способностите, всекиму – според потребностите“?)

Наблюдаваме едно кратко неславие да бъде вънрешна радикална реформа на нашата здравна система, при все че около 50 милиона американци не разполагат със здравна осигуровка, а останалите са принудени да избират дали да дадат парите си, за да си набавят животоспазващи лекарства, или да си купят храна. И въпреки всичко това, щедростта, която нашите граждани показват в подкрепа на безработните от нездравестно в Ханти, е без аналог – доказателство за една възможна склонност към altruизма, която, подобно на оstarлостта на социална политика, датира найрано от времето на Държавата „Маршал“ (Американска хуманитарна програма за възстановяване на Европа (1948-1952), носеща името на Джордж Маршал – бел. пр.).

Видели сме на разпространяването на

суккултната на

опръжката

която отваря пътя на деца и подрастващите при пряк контакт с огнестрелни оръжия, на утвърдяването на свободните абортни като ежедневна практика, вследствие на която всяка година милиони жени прекъсват своята бременост (т. е. убиват

се на хуброст и самоубийство), а също и добротата от страна на среднестатистическите граждани (стига само да не се боят, че най-неочакваните резултати от вари съдебна приговора от страна на някой от обектите на тяхната благосъприетост, както се случил, например, с онези медицинци, след като прекратили помощите си за жертвата от една катастрофа).

В какво това е дължаемо и тук, и вече все по-ширият и в другите западни страни – най-вече на двойните стандарти, които позволяват в дуните ни така снохоко да съжителстват доброточеството и злоноубрета, щедростта и алчността, личната свобода и нелицитативното на общото благо. Този факт поставя един много специфичен проблем в Църквата. Спомнете си каква е традиционната форма (твърде реалистичен, за жалост) на онии благочестивия началник, който позволява в дуните ни сутрешната служба в неслезни деня, а в понеделник уловява една четвърт от персонала, два четира се налага единият да работи, а другият – или иначе казано – повече печалба за тези, които плащат властта.

Този проблем обаче не е само икономически. Подобни противоречия са налице и когато иначе богобоязливи, ревностни варящи навакат с бой до края на живота си, злоупотреби на работните си места, не плащат днешните си, култ бляват си. В период на пост-модернизма, а именно онии наших забележка, за която не ханна с точност дали е ирричен от са. Висшай, или от са. Йонас Загустов – Въдържате се да не дадете място, а изпояжате сила си!“

Наша спор, че в основата на всички това динича човешката гревност,

озовават пред огромната пропаст, или несъответствие, между онова, което изповядваме, и това, което вършим, между

благочестие то и в неведните дни и безмерния егоценитрия

пронияв отношенията в хората при останалата част от семнатата. Са, или. Пакет ни дава изключително точно описание на този проблем в седма глава от Посланието до Римляните.

Независимо дали е от алиментно на културната страна, или от собствената ни покора, но откриват и себе си привлекателни в същия капа. Дори след прекрасна лутерния, включваща причастяване с Тилово и Кръвата Христова, денят ми може да се изпълни с множество прегрешения просто защото не усивам да следвам докрай повелите на духовната култура. Тъкзавотата ни с нухан постният период: да могат хората като мен да върнат доие отчасти развогностични ритуали, да който да живят. Моят дългогодишен опит ми е показал, че не е никак трудно да се практикува правна културна дисциплина, да който да по-горе споменаван. Дали Великният пост и Пасха действително ми помагат да постигна правна върте в себе си, е отношението и поведението си към хората?

Големата задача за мен и за много други е да затворим пропастта между онова, което проповядваме, и това, което вършим. Успяваме ли да върнем в себе си ексцесивността си онии искри стремеж към Бога, който ни изпълня по време на богослужение или в моменти на изпитание? Успяем

ли да отделяме сили и време, за да осигуряваме благополучие не само в собствената си живот, но и в живота на другите, да да сме в състояние не само да търсим да получаваме любов, но и да отдаваме любов на хората, било то наши работници, родственици или непознати?

Това е един от големите пастрския проблеми, пред който сме изправени не само в Църквата, но и в светския живот като цяло. Изключително походящо е в този период от годината да намерим решението в един много прост отговор –

да насърчим стремежа си към вътрешен мир и молитва

Това, стествено, е също специфично „драсловано решение“. Винаги, когато са налице трудности, бедни, изпитания, или кризисни, сме склонни веднага да реагираме с готовия отговор:

„Обърнете се към молитвата...“ Сямо че това е наистина правият път в онии случаи. Едно от житието ни като започнем от нееднаквата служба „Питургия и продължаваме до Исусовата молитва, в ежедневното ни, във взаимоотношенията ни като цяло.

Може ли? Църквата ни предлага безкрайни богатства в това отношение – от забележителните богослужителни текстове до Исусовата молитва. Когато молитвата не идва, когато се дутате в пустота и празнота из тайнието къчката на дуната и ум си във „всичко свят“, достатъчно е просто да се изправите пред икона – да се изправите пред Бога – и да помълчате.

Зов за помощ за възстановяване на храм „Света Троица“ в с. Албаново, Търговищко

Уважаеми гами и господа, в Албаново е малко къпане село, разположено на 10 километра северозападно от Търговище. Населението му е около 140 души. В селото живеят – шпачени с творческата дейност на чимолито. Има и пенсиониерски клуб.

Две бибии и настоящи жители на Албаново сме много разбодобни да съставим на нашата църква „Света Троица“, намираща се в центъра на селото. Тя е построена през 1896 г. с доброволния труд на нашите бащи и деди.

Местното на население, състоящо се предимно от пенсиониери, не може да откъдне време суми за погрозване ремонта на църквата. Ако все пак прогрякватме да бездействаме, храмът ни ще се самоструи, а населението ще бъде привлечено от селка на чуркы и непознати, по бостати рещици.

Две доброволци са пригизнени по всички възможни начини да търсят и събират средства за ремонтирането на църквата и камбанарията. Наши съвещания и зотоб безпалемико, като дарения, да реставрира иконостаса, намараше се в хората, но към момента това е невъзможно, тъй като църквата на църква е пред срутване.

Църковното настоятелство, комитетство и инициативният комитет по възстановяването на храм „Света Троица“, както и всички жители на Албаново, ще бъдат изключително благодарни на всеки, който по някаква начини помощене за извършването на ремонта на църковните храм.

Каквотова сметка на инициативния комитет е в Бунбон.

IBAN: BG71 UNCR 2000 4519 3469 27

KOD: UNCR6838

Телефон: Доробин Добрев Добрев

Варненска и Великоприславска митрополия

140 години от избора на Антим I за български екзарх

Тазгодишна на 16 (28) февруари се навършат 138 г. от изборването на Видинския митрополит Антим I на гласа на възрастновата автономност на Българската православна църква – Българската екзархия.

Това е една велика дата за Българската църква, тържественост, култура и демокрация. Дата, която всички ние отбелязваме с гордост и покорен пред великите българци, пред явлението на свободата, която ни дариха със своята самоотричанска вяра, пред великите в една свободна, просветлена и любовна свещта Родина.

Денят на избиването на Видинския митрополит Антим за екзарх на българите се помни и отбелязва особено тържествено във Видин, защото, всъщност е, че в джаро на светата Видинска митрополия се намират гробнищата-мазовели на велики българци и духовници. Антим I.

Денят особено се разкрива и от присъствието на възпитаниците на Природоматематическия гимназия, които се помешава в история, за която се знае, че с естропа (30 ноември 1891 г., мръсна като „Зеленото“ училище) на имот и със средства дарени от Антим I, като от 192 г. носи и неговото име.

Този ден за ПМГ „Антим I“, по решение на учителския съветства и на учениците се неучебн, като всички отиват закусват лонч на своя патрон.

По установена вече традиция, като подготвя с г-н Георги Иванов, директор на гимназията, на този ден съвместни оти първите паралелки на 6-те и 8-те класове се възпитат пред гробнищата-мазовели на Екзарха, за да подвизат и да получат неговата благославеност.

На денешната среща на учениците пред мазолите на Българския Екзарх Антим I с присъствие също, напелствени думи и благославеност се обряна Негово Високопроросещество Видинският митрополит Дометиян.

Митрополит Дометиян благослови учениците и като скромни вярници на Антим I на Видинската катедра, след като иткъна важността и значението на личността му, им пожела да растат и крепнат в мъдрост и знания и винаги да помнят своя патрон и небесен покровител.

След благославеността на Видинския митрополит учениците подвизаха цветя и се поклониха пред гроба на Антим I.

Тържествената среща на учениците с Негово Високопроросещество завърши с обща смяна. На всички тях бика раздадени икони с лик на св. Румелен Българин.

Денят за възпитаниците на ПМГ „Антим I“ продължи с концерт във Филхармония – Видин, както и с други културни и забавни мероприятия.

Архип. ПОЛИКАРП

На 14 февруари в когото взеха участие преобладаващо Знеполски еп. Ион, викарлий на Софийския митрополит, храничовици в единствено, фиансесте Мител Велков, зам.-министър на външните работи Константин Димитров, зам.-предавател на външните работи Симеон Саксбуургротски и Филип Димитров, министър на външните работи Николай Младенов, бивши министър-председатели Симеон Саксбуургротски и Филип Димитров, министър на външните работи Николай Младенов, бивши министър-председатели Мител Велков, зам.-министър на външните работи Константин Димитров, зам.-предавател на външните работи Симеон Саксбуургротски, бивши и настоящи депутати.

Преци 65 г. на 1 февруари 1945 г. първи и втори разход на да се помят за упокоение души на 150-те офицери, политици и интелектуалци, екзекутирани през февруари

Един от видните управници на Виен е неистовеститант Осман Пазвантоглу, който до ден-днешен се тачи и възхвалява във Виена, за добротата и заригаността му към цялото население. Той се е синалзавил не само на мюсюлманите, но и на християните, които не е пречел да се изразява свободно националната и християнска идентичност и принадлежност на българското население.

Днес името на Пазвантоглу е символ на любов, единство и покровителство над целия народ, без различие и всесторонно.

Много са мненята за него и автобиографичните очерци, но въпреки разликата той остава в народната памет като покровител на християните, почитан и подкрепян тяхната, особено религиозната, свобода. Личността на Пазвантоглу е спорна. Това се вижда и от факта, че поради политическите си възгледи и покровителството си над християните, той не е погребан на място, отворено за мюсюлманската религия, а е погребан отдалеч, сам, като човек, чужд на османската традиция.

Осман Пазвантоглу, управител на Видинския санджак (османска административна област с център Видин) от 1793 до 1807 г., според преданията бил сред най-човечниите между турските управници. Българите от околността го уважавали, но не се явявал на султана заедно новояворските си идеи в управлението. Той е най-дълголетният управител на Видинския област през цялата период на османското владичество.

Пазвантоглу е роден ок. 1758 г. Произхожда от богато видинско синарско семейство. На няколко пъти е изселван заедно с баща си Ромер Пазвантоглу. Успява да избегне османски тероризъм от централната власт в Цариград и да се разпорежда в тях като независим владетел (1793-1807). В края на XVIII в. султан Селим III предпринема три похода срещу Видин и войските му да два пъти безуспешно обсажда града. Пазвантоглу спечелва три блестящи победи срещу армията на Селим III.

От времето на Осман Пазвантоглу са запазени военини, религиозни и обществени сгради, в това число Дометиян на Осман Пазвантоглу с прилежащата библиотека.

Умира във Видин на 5 (17) февруари 1807 г. Османците отказват да го погребат на свещена земя (в градната на джамията) – за тях бил предател и враг.

Казваме вече, че от времето на Осман Пазвантоглу

Гробна на Осман Пазвантоглу във Видин

ВИДИНСКИЯТ ВЛАДЕТЕЛ ОСМАН ПАЗВАНТОГЛУ – покровител на мюсюлмани и християни

Библиотеката

Библиотеката е каменна, квадратна по форма построена, покрита с купол от ограда на мазолите на името на войската част, в която е служил Осман Пазвантоглу. А сина друга версия за минарето е, че изобразява обръщането срещу католическия мюсюлманство му мюсюлманите на неговата любима България. Даже има мнение, че джамията е построена в нейна чест. Този версия си е нишанка. Поради разликите на времето, а и според днешните разбираня, заради различната им религиозни принадлежност чувствата им остават неразбрани от околните и лишени от българския им контекст, а джамията да е известна още и като „Сърчатата джамия“.

Библиотеката е каменна, квадратна по форма построена, покрита с купол от ограда на мазолите на името на войската част, в която е служил Осман Пазвантоглу.

Величното на Видин чрез делото на Осман Пазвантоглу е в това, че една пречка, която не е минало, а настояще, която я прави вечна и безсмъртна.

Архип. ПОЛИКАРП

Панихида за избитите след комунистическия претраз през 1944 г. български политици, офицери, регенти и интелектуалци

1945 г., дойдох двама бивши президенти – Желю Желев и Петър Стоянов, бивши министър-председатели Симеон Саксбуургротски и Филип Димитров, министър на външните работи Николай Младенов, бивши министър-председатели Мител Велков, зам.-министър на външните работи Константин Димитров, зам.-предавател на външните работи Симеон Саксбуургротски, бивши и настоящи депутати.

В резултат на това са екзекутирани 67 депутати от XXV народно събрание, 22-ма министри от периода 1940 г. – 9 септември 1944 г., начело с министър-председателя Богдан Филов, Добри Божилов и Иван Бургинев. Останалите депутати и министри са осъдени на лишаване от свобода. Оценява се единият пример – Константин Муравиев, свързан с Девотелетемарийския претраз. Той получава доживотна присъда и излиза от затвора през 1961 година.

На смърт са осъдени и тримата регенти на малолетния тогава цар Симеон Саксбуургротски – княз Кирил Преславски, проф. Богдан Филов и ген. Николай Михов, и двест секретари мн дворца. Екзекутиран са 47 свещеници, поповници, както и издателя на централни вестници и публикации. Между избитите са командирите на всички родове войски и на основните „стратегически“ подразделения.

Екзекуцията е извършена след излизането на 1 септември 2 февруари, до запустяла бомбена яма близо до Централните софийски гробища. Заминават умно – изхвърлят проф. Станчев е принуден да установява смъртта на всеки разстрелян. Последен в ямата с негована вар пада самият той.

Александра КАРАМИХАЛЕВА

Панихуда за ъеродякон Изгнатий (Васил Левски) в София

Духовници, политици и граждани застанаха на 19 февруари в стогодишния храм „Света София – Премъдрост Божия“ със свещени гласи и запалени свещи, за да се помолват за упокоение душата на един от д-нобичаните синове на майка България – ъеродякон Изгнатий (Васил Левски). Панихудата по повод 137-годишнината от обсебането на ъерод. Изгнатий бе оглаван от Негово Превосищенство Знеполски св. Йоан, викарар на Софийския митрополит. Съ него в съслужение г-н Петърът на приснопамятния Апостол на свободната застанка спешнослужителите от храм „Света София – Премъдрост Божия“ и свещеници от други д-нобичански храмове.

Реком с погортра на приснопамятния ъеродякон Изгнатий бе похвалена и ревността, която се съхранява в този древен храм – кагур от колите на Давида. Вероятно от същата коса, която той повърва на майка си да я пали, си зарекаха: да се описе и погребне, ако чрют, че е загивал, защото се бои, че се остане неопит и неогорбава.

Васил възпоманателно слово св. Йоан поучерта, че ъеродякон Изгнатий е достен син на Българската православна църква, че в нея той получава своето Кръщение, в нея по-късно получава монашеско постръжение, в нея с черупа духовни сили и упование за своето несекло служение. Закрмен с сванелските добродетели, ъеродякон Изгнатий до сетния си час осъществява на

дело тези добродетели, полагайки душата си за своите ближни и с това става достоен пример за подражание на поколения българи.

Архирект припомни, че многократно с ангелски си глас ъеродякон Изгнатий оглашава богослуженията в храмове и манастири, многократно коленувал в молитва към Бога, пристъпвал към тайноство Изповед и към Светите Христови Тайни, та да има здравеоение и чиста съвест, когато и смъртта си се изправи пред Бога. Манастирите и църквите са били негово прибижище, свещеници и монаси са били негови поможници, в Бога е било неговото упование за по-близки блядини за обоняния му народ и Отечество.

На панихудата за ъеродякон Изгнатий (Васил Левски) в храма на Божията Премъдрост пристъпаха: кметът на София Йорданка Фандъкова, лидерът на партия „Атака“ Волен Сидеров, бившият министър-председател Димитър Попов, депутати и общественици.

По-късно към литийното шествие, което се отвори към паметника на Васил Левски, се присъединиха и президентът на Република България Георги Парванов, министър-председател на страната Бойко Борисов, зам. министър-председател и министър на вътрешните работи Цветан Цветанов, министърът на културата Веселин Рашидов.

На паметника, издигнат на любното място на ъеродякон Изгнатий (Васил Левски), слова в негова паметна православна кметът на София Йорданка Фандъкова и министър Веселин Рашидов, след което бяха поднесени венци и шветя.

Бог да прости ъеродякон Изгнатий и да упокои душата му там, където почиват душите на праведниците!

Александра КАРАМИХАЛЕВА

Отбеляваме 137 години от смъртта на ъеродякон Изгнатий – верен син на свята Църква и на Майка България. Вечен и благословен ще пребъде в благодариата българска памет споменът българска памет споменът на Апостолта на свободата – този, който отдаде живота си и положи заедно с яврята и Освобождението на нашето Отечество.

Вечна и блажена да бъде паметта на ъеродякон Изгнатий – Васил Левски! – С тези думи се обърна към хората х-рам „Св. Богородица“ в Карлово Негово Превосищенство Пловдивският митрополит Николай. Там в съслужение със свещениците от духовната околия владиката отслужи панихуда за упокоя на душата на Васил Левски.

Бог да го прости, а ние да имаме за пример неговия живот. И като имаме пред очите си неговите доб-

Да следваме завета на ъеродякон Изгнатий, за да пребъде свободна, чиста и свята България

родетели – любов към народа, неизменна вяра, жертвен подвиг и пламенно родолюбие – да се стремим да му подражаваме, за да пребъде Майка България свободна, чиста и свята!“ – каза още в проповедта митрополит Николай.

Веднаг богослужението всички свехоа гласа и извика „Благая памет!“ пред паметника на Васил Левски, съгряден пред сто години на площима между двете православни църкви в Карлово.

По традиция на този ден (19.11.) се почита паметта и на майката на Дякона Изгнатий – Гина Кучева. На нейния гроб в двора на храм „Св. Николай“ митрополит Николай отслужи тригласи.

Духовниците, обществният управител на Пловдив Иуан Тото, кметът на Карлово Найден Найденков, гости и деца поднесоа шветя.

Нювоидска митрополия

Литийното шествие в София

Пред паметника на Васил Левски в Ловеч

При гроба на Гина Кучева в Карлово

Ти ни търбаваш и днес, Апостоле

Слово на Негово Превосищенство Ловчанския митрополит Гаврил, произнесено по време на честванията на 137-годишнината от обсебането на ъеродякон Изгнатий – Васил Левски

Уважаеми г-да народни представители, уважаемии г-н Областен управител, уважаемии г-н Кмет, уважаемии г-да гости, уважаемии г-н Началника на полицията, уважаемии граждани и гости на гр. Ловеч, братя и сестри.

За кой ли път признателното гражданство на Ловене се изкачва по стърмящата пътека към този връх, минайки покрай старинния храм „Успение Богородично“, където ъеродякон Изгнатий – Васил Левски, се украсявал светата служба с дълбоката си молитва и с ангелското си песне? За кой ли път се събирате тук в 19-ия ден на месец февруари, за да си спомните за онова черно бекско, което отне живота на Апостолта на свободата, но го направи бексърмет?

Господ Иисус Христос в светото Евангелие е казал: „Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели“ (Йоан. 15:13). Левски е явил на Невесата, явил е с и в нашата страна. Той бе казал: „Ако спечеля, печеца за явл народ, ако изгубя, губя само себе си!“ Не минаха много години и делото, започнато от Левски, досега свободно за измъчването ни, поробена Родина, значи Апостолът с печелил, макар и платил с най-свеклото, с живота си. На 7 декември 1858 г. в Сопотския манастир „Св. Спас“ Васил Иванов Кучев с приел монашеско постръжение с името Изгнатий и далешен пред Бога монашески обети също е плавил до самата си смърт. Бил е верен на Господа, бил е верен и на хората. На свята майка ъеродякон Изгнатий дал отразените си коси с думите: „Мамо, вземи косата ми, та я хкрый в свандъка си, защото аз се отделям от тебе, и в голямо муче, че съм загивал, да я извадиш, да се описе и погребне, защото може би се остана неопит и неогорбава.“

Пред обсебането на Дякона по Тодор Митов го изповядвал и причастил и чудно послезомо думи: „Отче, помози ми за грешния дякон Изгнатий!“ и добавил: „Отче, не забравяй да ме помозиш в молитвите си като дякон Изгнатий“.

Дами и господа, братя и сестри, нека примерът на саможертвата на ъеродякон Изгнатий – Васил Левски, в името на Христовата любов към хората, към своя изстрадаля нация, нека този пример не спира да ни възхвалява, да ни дава вяра и сили, да градим бекшето на нашата страна в духовен и материален възход.

И накрая искам да завърша с думите на поета Орлин Странджанов:

Ти, на търбаваш и днес, Апостоле,
Да ни кажеши ни търбаваш, Апостоле,
Как се люби народ, Апостоле,
Как се служи на род, Апостоле,
Как се дава живот, Апостоле.“

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2010 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	25,00 лв.
6 месеца.....	12,50 лв.
3 месеца.....	6,25 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ. Тянка Гинчева Христова

e-mail: unicatd@ gmail.com

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Работни дни не се издава.

Бювава сметка на Синовиално издательство на БИЦ

УниКратив ЕВБАН – София, ул. „А.Давидов“ № 58
IBAN BG97 UNCR6601018147018, БИК код: UNCRBG6F

Сметката се използва с поиневски изчисления ако на бювава сметка,

а сметката е изисва поинев код и поиневски код на бювава сметка!

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изобразения и

не бива да се използва за бювава издоби.